

Иван Димитријевић
МАЈСТОРИ ПРЕВАРЕ
Р о м а н

Уредник
Зоран Колунџија

Иван Димитријевић

МАЈСТОРИ ПРЕВАРЕ

Роман

ПРОМЕТЕЈ

Нови Сад

Барбари, Бленѿи, Арси, Јелени, Сѿојану.

ПРОЛОГ:

ДОЛАЗИО ЈЕ УВЕК КИШНИМ ДАНИМА

Долазио је увек кишним данима. Оним данима када знам да ме се нико неће сетити, чак ни досадни телепродавци, да нико ничим неће изменити тупу убледелост мог поткровља, указивао се он, нечујно, баш као мутне сенке на зиду. У ствари, не беху ти дани кишни, или не беху такви увек, јер један, тога се добро сећам, био је дотле ведар и сунчан, када се, после дуго времена, опет однекуд појавио преда мнош. Учинио ми се некако, не знам... па као све што срећем без најаве после дугог, дугог времена: помало сетан, далеко, одсутан, изгажен тихим животним мукама, али ипак и даље леп на онај свој мистични начин; није заправо ништа изгубио са годинама од ранијих дражи! И биће да је негде у мени, само у мени тад било мрачно, тачније сиво, самотно, потмуло, као кад добује јесења киша, што га је таквих дана дозивало, вабило да ми поново дође из оних најзавученијих кутака и затрепери у мојој пустоши. Једино он, мени, тада... Јер, знао је, и то боље од свих, да желим и те дане и њега. Само, на мој, посебан начин: не као неко ко га је одувек, откад се сећа себе, волео, мада га никада није имао, већ као неко ко га је одувек, откад заборавља друге, имао, али га никада није пробао!

А једва да ми је био познат. Једно другом никада нисмо пришли, никада били близу. Очијукамо деценијама; или ми се и то тек чини? Кад се сретнемо, питам се, увек, мисли ли он исто што и ја, присећа ли се наших сусрета, и још више мимоилазака, нагађа да ли би све било друкчије, само да... само да... Само

да је и нешто више прохујало између, осим погледа! Од школе, средње, и факултета, па преко смутних година младости, све до овог опустелог доба били смо један посебан свет, он и ја, ја и он, неми, охоли, недодирљиви, једно другоме прибежиште у тмурним, предугим кишним данима. Не, не! Очијукамо!! Знам то, сигурно, јер мора бити некакве силе, некаквог разлога што управо он, управо тада, долази, увек. Што проналази редовно пут до мога стола у малом стану, табанајући мрачним ходником уз јасан одјек терацо плоча након што затвори врата од лифта, и уједначеним, спорим покретом, који као да се не прекида, уклања и последњу браву да седне тачно ту, спрам мене. Не проговара никад ни речи, само се смести и тражи, моли, од мене, последње наде, помоћ. Иако то ја не заслужујем! Не након свих година грубости.

Морам ли да се сетим одрастања? Били смо тако чудни тада, кад је још увек сваки туђ поглед вредео много у мојим очима. Тако стегнути, а тако наивни! Прво је далек био он. Као старији, стално с другима, остављао је мене да чезнем, да ишчекујем у тишини. Но, моје су га очи, изгледа, још тад кроз кишни облак мотриле – онај кроз који јунак не умре, већ само нестане да опет васкрсне – јер брзо је у њима потамнео његов сјај „краља матуре“. Онда се уобразиш ја, мислећи да је сада он тај што једва може о нама сањати, делећи му презриве осмехе пуне приземног ниподаштавања, који су уместо речи говорили: „Не требаш ми! У друштву сам! Види! Ти, о симболу моје празнине!“ Било ме је ономад срамота; срамота да скрнавим један сан и приђем њему који то тада није могао друкчије схватити до као пораз, увреду, злурадост! Али је тиме, мада сурово, тај сан ипак остао сачуван, за дуги низ година ћутања у којим смо се ретко сретали. И које су, неочекивано, у нама, неким заобилазним путем, развиле обострани наклон.

Где ли је био све то време? Играло ми је често на уснама с неким жалом ово питање, у проласку кроз разна места која су ме на њега сећала: овај паркинг, те степенице, она стаза, ограда, врт... Тада би се увек изнова раскринкавале самообмане, моја

бесна надменост би задобијала опор укус, а садашњица онај милодух, мирис што ме је терао да схватим да ми је ипак био нужан у овом свету несталних мисли! И да – да сам опет тамо где бејаш и кад смо се први пут срели. Но, није било нимало лако вратити му се; не, не њему! Појављивао се он и онда: сакривен иза све гушћих бора, и увек сâм, увек тужан, крут, сур, недостижан, као да је читавим бићем одбијао да му се ико приближи. Својим хладним, поклеклим очима, које никада нису лагале, отимао би уздах из мене и силио ме да се присетим, да се присетим колике године – наше године – беху одлетеле! Селидбе, љубави, рађања, смрти... толико пута олако веровах да живим, да ми се нешто збива! Да сам у неком новом свету, у којем ни не постоји прошлост! Било је дана, месеци, година, када се осећах тако безбедно да ми је најзад на памет падало како је он једнако срећан, живећи с неким, као и ја, блажен, спокојан, ушушкан! Када успевах себе да убедим да је сва она језа у мени која је пратила наше сусрете плод моје маште и ничег више! Зар може бити да нема свој свет, да чека мене и зато самује!? Ко ли сам ја да о том сањам!? Треба развејати такве заблуде, из дечјег доба жеље неусахле, одјекиваше у мојој глави, од чега стадох чак помишљати како би требало да му кажем! Следећи пут када га сретнем, толико шарма ваљда имам, признаћу му, све ћу му рећи, јасно и гласно, у четири ока – јер, погледаће ме, као и увек! Међутим, када га поново видех, дигох тек нос и прођох даље, сигурно збуњена израза лица. Нешто ми је у трену шапнуло да више немам право на то, да више немам право на њега, да му већ узех превише лета! И то, не било каквих лета, него најлепших, раних, слободних! Јер, после, кад дођу бракови, деца, све друго после су само отпаци, а нико, баш нико на овом свету, смеће не баца у кишним данима.

Како је безбедно бити млад, бити заслепљен неосетљивошћу! Но, схватио ме је боље но ја, и само чекао да му се вратим. Да испари сва та бахатост моја према... према себи, дабоме! Колико је само кукавичлука одлагало овај свети тренутак! Јер, сад смо поново корелати, комади једне, наше целине! И овај стид што

ме обузима док се присећам свих својих грубости, данас је тек део сазревања, сазревања свести у мени да морам, овде, коначно, одмах, да морам већ једном да га упознам! Док ме није освојио хлад, нека ми каже, погледом шапне:

Овај животи је ужалено остиво,
црвена ивица, црвени иламен.
Овај животи све је што може се рећи,
црвени животи, у црвено јуиво.
Ова крв све је што имам да дам
црвеном свету што околу иулсира.
Ова крв све је што значи животи,
тај крвави животи у руменом иелу.
Ово све ми смо, крадљивци ваивре,
црвени људи што оре до смрти.

* * * * *

ГЛАВА I: ЖМУРКЕ

*Два се њетла њобише,
На њойово оњишише;
Један вели: 'иш!
Друји: 'Да жмуриш!'*

– ЈЕ-ЕДА-А-А-АН!

Мрак. Али не било који! Не онај што пада по заласку сунца и прекида најслађе јурење лопте, нити онај што покрије собу кад пред спавање угасе светла, већ мрак који је мали Анђелко тако дуго и жељно чекао! Јер, без њега није могао да заигра, да коначно и *он* заигра жмурке са осталим дечацима из дворишта – а како је био млађи од свих с тек напуњених пет година, није ни постојало питање *ко* ће први те вечери бити жмура. И сад је, срећан што су га примили, Анђелко тонуо у ту таму, нарушену нејасним трептањем обриса мутно румене боје, таму коју је исто већ знао, можда и боље неголи остале, јер ју је сретао увек када би из све снаге стиснуо очи. А овог пута баш их је стискао зато што, ето, те топле вечери свуда око високог стуба о који је чврсто ослоњен жмурио, свуд у том нагло смиреном дворишту окруженом вишеспратницама, сунце још није било зашло иако је почео октобар, иако је на врху тог стуба одавно сијала улична светиљка, а други телевизијски дневник, по чијој шпици у пола осам Анђелков деда навија сат, грмео је већ доста дуго са отворених прозора у приземљу. Је ли због тога,

због те буке, онако снажно викнуо „један“? Или пак зато што мали Анђелко није још умео ни да броји, барем не донде докле су знали ти старији дечази из дворишта, не до тих триста, тресто, како већ, па су му рекли да место тога броји само од један до десет, с тим да пре сваког новог броја изрецитује разбрајалицу којој га је учио деда – његов велики, највећи деда – и он је те бројке наглашавао колико је својим гласићем могао? За разлику од осталих слогова, слогова тихих и неразумљивих, јер једино да је неко тада стајао тик покрај Анђелка, разазнао би речи песмице чији су одјек пригушивале дечакове мајушне шаке, прислоњене целом дужином уз образе и слепоочнице:

*Један,
Доген,
Дивен,
Дисен,
Пења,
Лења,
Смоква,
Доква,
Каракуша,
Јека.*

– ДВА-А-А-А!

Па ипак, био је мало разочаран: шта му је значео овај мрак без оног другог, оног споља? Јесте, његов велики деда рекао му је да је безбедан, да у дворишту „луче декино“ нема због чега да се боји, али Анђелко се, опет, надао, није ни сâм схватао зашто, управо да ће се – уплашити. Да ће га прожети некакви жмарци кад одброји и отвори очи, а око себе угледа мрак! Онакав какав још није видео: огроман, узбудљив и страشان! Толико дуго се томе надао, а сада мрак – никако не пада!? Покушаће да отегне бројање, да се некако смрачи дотле, па да... Не, то је већ опасно! Јер, ако буде предуго бројао, можда га више у игру не приме? Не би баш смео пуно да рескира, биће боље да одмах каже:

*Једноле,
Дволе,
Троле,
Чеволе,
Пале,
Шале,
Шаћин,
Даћин,
Довран,
Дога.*

и узвикне:

– ТРИ-И-И-И!

Али да види: Страхиња ће се склонити – где? Где и увек, позади жбуња, недалеко од своје зграде. А Небојша? Он ће се опет успети на дрво код чесме; јак је и увек се хвали тиме, а посебно воли да се вере. Довољно их је последњих дана гледао с прозора декине собе, да зна већ добро где се ко скрива. Само, брз је Страхиња, страшно брз; треба пазити да одмах не искочи и запљуне се њему за леђима! Док Небојша, Небојша је јак, а против јачих се никад не зна... Ох, како не може да издржи да најзад поново отвори очи, да види шта ће затећи около по изласку из овог мрака! Али дотле – треба још бројати! Што пре изброји, брже ће видети. Једино што сад баш, баксуз, ниједне разбрајалице да се сети... Е, па да! Отпеваће ону којом га је његов велики деда испратио кад је пошао у игру:

*Елен,
Белен,
Балбаделен,
Жиџа,
Гиџа,
Окма,
Локма,*

*Злајина смоква,
Злајина јабука,
Иди с њом на њоље!*

– ЧЕ-ЕТИ-И-ИРИ-И-И-И!

Ма проћи ће једном и ово бројање, и његов ред да жмури и јури, а онда ће се и он негде скрити. Има онај пешчани насип који нико не примећује; или она матора клупа... Не! Ту ће га брзо спазити... А зашто се, најзад, не би шћућурио иза рекламе за новог фризера? Широка је, стављена уз зид, тек је од пре пар дана тамо – нико Анђелка ту неће тражити. Тако је, то је најбоље место! Само што сунце и даље омета ама баш свако сакривање; по овом светлу све ће се видети! Сада ваља паметан бити: да ли да се одмах ту склони, или да остави то скровиште за касније, кад постане мрачно? Штета је страћити такво место, а опет, ако се још ко досети да оде тамо, буде ли чекао... Уф, када би мрак пао дотле! Овако је још свима на оку. Сигурно га и дека сад посматра с прозора њиховог троспратног стана, а можда га и прати песмицом:

*Једино,
Дедино,
Седи,
Салаведино,
Чекујин,
Чекујица,
Парайин,
Парайушка,
Туйкало,
Ту – десей!*

– ПЕ-Е-Е-ЕТ!

Пет – то је већ било нешто! Један, два, три, па и четири, све то још није толико опасно, али када се зачује „пет!“, многе полако хвата паника: да ли су се сакрили добро? Има ли можда бољег

места? Хоће ли успети донде да стигну док жмура не сврши одбројавање? Да, тада већ они плашљивији почињу нервозно да поскакују. Тешко дишу, цупкају ногама, зноје се, дрхте, грче, муцају – цело двориште нагло оживи од пригушених кретњи и уздаха, након што се зачује: „Пет!“ Од тих шума овога пута један је допро и из близине, из сенке густе живе ограде покрај мале терасе у приземљу, у којој скривен чучаше Страхиња. Он је скоро укоченог даха ишчекивао наредни број, сваки нови пискутави звук Анђелковог нестрпљивог гласа, и једино што се у овом часу врзало по Страхињиној глави беше мисао како је жмура већ требало опет да дрекне!? Није знао заправо зашто, али се чудило том оклевању, сâм у себи призивајући: „Ајде: ш-ш-ше-ше-ше...“ И у тренутку премре од страха, осетивши додир на рамену!!! Додир који беше испраћен Анђелковим продорним:

– ШЕ-Е-Е-ЕСТ!

Страхиња као опаљен скочи, заборављајући од првог шока и ко је и где је и шта је и зашто. Кад се окренуо, препозна Небојшу! Свог другара, шашавог Небојшу... Као да га узгред прекорева, Страхиња погледом упита шта би. Другар му прстом дâ знак да ћути и само му показа главом у страну, покретом који је јасно говорио о некој врсти веееелике уроте! А које то дете не воли уроте, кад му већ свашта бране старији, којем се детету не мили највише да штогод кришом, без њих, открије? Зато и Страхиња нагло уста и пође нечујно за својим другом.

– СЕ-Е-ДА-А-А-М!

Управо то је викнуо жмура кад су Небојша и Страхиња стигли, задихани и црвених лица, у један од бројних мрачних пасажа. Остали су већ били ту, правећи неуобичајен метеж у уском простору међу две зграде. А са њима је стајао Матори! Упадљив, окретан као и обично, стално их је утишавао и нешто причао као у потаји. Он није био из њиховог дворишта, само би им понекад свратио. Што никад није слутило на добро! Од првог дана звали су га Матори, не јер беше за главу виши и од оноликога

Небојше, па чак ни зато што је од њих био пар година старији, већ због тога што је вечито лагао масно „као матор“! Право му име нису памтили – какав је, и њега би измислио – а осим тога, све је код Маторог некако било тешко уклопити, па и ма који нормалан назив: говорио је озбиљног лица и ходао као што то чине одрасли, мада ни најмлађи дечак из дворишта није веровао његовим лажима; носио мајице за број-два мање од свога нагло ижцикљалог тела; већ помало огрубелим грохотом смејао се најлошијим шалама, имао огромне уши за неког ко се не сећа прича од јуче... Вазда им је долазио сâм, без иједног јединог друга, волео је да се прави важан, да се шали на туђ рачун, и све их је због тога нервирао – а негде су га се мало и бојали! Заправо, бојали су се да се пред њим, пред њим тако провидно лажљивим, на било који начин осрамоте и тиме испадну гори од њега, а он их је, опет, редовно чикао, као да зна где их све жуља. Ако је ико икада личио на „децу с којом се не треба дружити“, за коју су им старији рекли да је како знају избегавају, онда то беше управо Матори, али баш му је ово у тим малим очима давало неку загонетну драж. Јер, он је, али баш сваки пут, имао нешто ново да покаже, нешто што би маме и тате без изузетка сакриле од њих, и само то је већ било довољно да се одреда сјате крај њега. По узбуђеном смеху другара, њиховом живом слушању Маторог, Страхиња је лако разумео да опет спрема штогод посебно. Најзад га је зачуо боље и све одједном постаде јасно: Матори ће их одвести преко! Тамо, далеко, преко улице! Ићи ће изван свога дворишта!!! Страхиња крене да се комеша вођен том неваљалом мисли и, на силно запрепашћење, схвати да исто раде остали, пошто Анђелко управо одброја, јаче но раније, чинило се:

– О-О-О-СА-А-АМ!

Дечаци се начас одмерише, као да желе да се увере да се чуло то што се чуло. Неки су једва прикрили страх који их од те речи обузе, други гледаху чиме да украте онај голицљиви немир у грудима од помисли да су све ближи њему, првом сусрету с великим светом, а трећи шапатам јачим од вике почеше звати своје дру-

гаре да „крену коначно преко те улице – Анђелко ће завршити бројање!“ И мрак ће пасти, мораће кући ако остану ту да се двоуме! Али ко ће их сад сјединити, кад само чекају да чују: „ДЕ-Е-Е-ВЕ-Е-Е-ЕТ“? Матори! Их, зар баш тај зевзек мора да види како не смеју да пређу улицу, па да им се довека смеје? Он, који их и сад мами да покажу колико су храбри, због чега уместо оног „девет!“ чују његов одвратни смех, праћен речима: „Шта је, балавци? Упрпили се од преласка улице? Па ја то досад нисам знао, да сте ви такви мамини синови!“ Ма, показаће они њему ко је мамин, а ко татин: нека их води, нека их води, рекоше му дечаца углас! Али уз тако страшљив поглед да их Матори за трен ућута, а за два већ стаде пред њих и поведе их изван пролаза. Трећи тренутак био је чудо! Јер, чим су мало дошли до даха, чим је њихове вреле образе поново окрзла рука промаје, сви почеше сместа да јуре! Ништа их није могло зауставити! Као да су одједном летели, уз цику и са жаром у очима, налик стаду разуларених коња, прохујаше поред пензионера заселих на клупи пред зградом. Нису чули ни повике жена, ни упадице доконих стараца, нису видели пролазнике што их посматрају као чудо, сва та возила што јуре, ништа.. Па ни оног високог мушкарца у неупадљивој летњој јакни, човека од преко тридесет година, кратке а већ проседе косе, којем оштре линије лица, бледило и видљив умор нису успели скроз да уклоне трагове једне кратке младости; остали су непримећени и он и његов растројен поглед упућен с неком чежњом ка њима, и оно трљање стомака десницом, те након њега мргодан уздах, уз гримасу горког цинизма док је тихо, кроз грч, цедио: „Свеже месо!“ Дечаца су, као у трансу, само следили кораке Маторог, а он је трчао толико брзо да је већ стигао надамак друма. О, само на то су чекали! Поглед улево, затим удесно, потврда да им је пут слободан, још један трк пуном брзином и – прелаз преко улице је готов! Али „лет“ није! Сад, када су прешли границу, када су најзад пробили зид строге забране мама и тата, желели су да продру још даље, и јездили су, пијани од среће, нестајући са хоризонта!

* * * * *

ГЛАВА II: РОМАНТИЧАР

– Спушта се још једно вече... Ништа не може да се мери са амбијентом лучкога града! Та места имају посебан мирис, имају неку чудну напетост, ишчекивање нечега страшног. Попут, ето, Ростова на Дону, рекордера по серијским убиствима, Хамбурга, Даблина... Сећаш се Даблина? И увек иста сумаглица, ево је, и овде нас прати, чим сунце зађе иза видеда. Истина, никако да се смрачи, али се ипак ближимо тами. Тами смртној, тами самотној... Што ме одмах подсети на срећу, и то, заправо, драги мој Бленто, преко оног супротног њој, како ли се беше већ зове? Знаш ти то добро, јесте, несрећо, често те ја том речју ословљавам! – поче један сувоњав мушкарац псу који је ходао с њим. Говорио је замишљено, правећи психолошке паузе, очито навикнут да се обраћа неком ко га неће прекидати. Он и његов неми слушалац полагаано су обалом реке улазили све дубље у град, вукући се у смирај дана сами као некакви духови. Човек беше прилично прљав, неуредног одела и лица, у изношеном сивом капуту, сувише топлом за тај дан: по свему судећи био је бескућник, неухрањених, упалих образа, али је ипак деловао ведро, како, најзад, и приличи „духу“. Још полетан и младолик, пре жилаве грађе но снажне, густе, проседе, дуге косе и правилних контура лица, лица које се лако памти, носио је касне тридесете не скидајући лаки осмех – интеллигентан, међутим благ, расејан, без задње мисли. Животиња је била мешанац, мужјак од можда осам година, велики, мрк, необично леп, очито делом

црни лабрадор али много виткијих покрета, без трбушине која је красила припаднике те пасмине, а нешто дужих и тањих ногу.

– Зар теби није помало чудно – настављао је једнако човек псу који је одсутно њушкао мирисе по орошеној трави – зар није, у неку руку, парадокс што су људи у неодређеном стању о којем не знају готово ништа, ни је ли свесно или несвесно, производ емоције или разума, ужитка или богатства, угледа, смислили тако јасан назив, *срећа*; док за супротно расположење, о којем иначе знају све, до данас нису успели наћи одговарајуће засебно име? *Несрећа* није довољно прецизно: та реч може значити и „удес“ – конкретан, саобраћајни удес, или судбински сплет околности, нешто на шта немамо утицај и врло мало зависи од нас. Ту не имплицираш елемент разума! *Жалост* је пак и ознака за посебно стање губитка вољених, кад смо „у жалости“, периоду у ком, веле етнологи, чекамо да се душа покојног догега до царства мртвих, тамо негде на северозападу. На упоку, за шест недеља, пола године и годину дана, родбина то гегање прати, сва у црнини од – жалости. Ове периоде, кажу неки, ваља правдати анатомијом: толико трају разне етапе распадања човековог тела. Какогод, после годину дана сваки мртац – осим вампира – изгуби име и постаје предак, само још један мртви аноним у непрегледној маси предака. Сад разумеш, драги мој Бленто, зашто је жалост цара Хадријана, предуга жалост за Антинојем, била предмет осуде иних! Није ту била у праву Маргерит: сећање већине људи заиста је напуштено гробље, на којем „без почасте леже они које смо престали волети“, али свака дужа жалост није да вређа наш заборав, већ одступа од веровања – оног да гроб јест *pumen loci*, међутим, не као вечна кућа, него као стециште предака који временом губе лица, па ма била и цару најдража! Њу је, поету, копкала туга, али ни туга није супротност ономе што зовемо срећом; она је ипак радије осећај, неко „закопчан“ ће је одбацити, као и свако сувишно бреме. Није ли тако, шта ти мислиш?

Тек после оног часка тишине који увек пропрати питање, човек коначно подигне поглед и примети да га пас не слуша:

чучи уз грм и обавља нужду. Док животиња изгледаше блажено, рекло би се можда и срећно, на људском су се лицу појавила два израза изненађења: први беше намењен псу, а други, одмах потом, себи. Човек доброћудно промени тон:

– Паметна си ти џукела! Верна – то не знам? Било је разних ситуација за ових наших седам година. Ниси ми се једанпут враћао... сав покуњен, необично исцрпљен! Но, ако је због женки, опраштам! – Пас је почео кривити главу, безуспешно у другу тражећи знане речи, покрете, тон, било какав знак од помоћи. Сад није реаговао човек. – Ма да, што би из дана у дан слушао исте, досадне приче? Могу се кладити у шта хоћеш да сам ти ово о срећи рекао барем петнаест пута до сада! И камо среће да је тек петнаест! Кад си се уортачио са мном, а ја, баш као какав романтичар, чим се смркне, постанем сетан, све ме дира, пече, изједа, сав бол света носим на леђима. И онда брбљам, као и многи што беже из страшних чељусти ноћи бескрајном причом о штурим речима, бежим у ту мутну водицу јер све постаје сурово јасно чим легнеш и поставиш себи питање: *да ли си срећан?* Други лепо изаберу неку безбеднију реч, као *еукалиптус*, па можда мало и одспавају, а ја мудрујем баш о тој! Но, природа ти удешава све: ја, заузврат, немам сна, а како без сна нема ни легања, надаље нема ни тих питања... Ех, када би могло тако! Сећам се, једном сам, тражећи Наду, забасао у неко село које толико мало беше да није имало чак ни семафор. У рано вече – светла погашена. Помислио сам: права идила! Закуцах онда на једна врата, чују се разни људски гласови, али мени нико не отвара!?! Пробам на следећа – иста ствар: други, трећи, четврти пут!?! Стигох најзад до краја села, а тамо натпис: „Село идиота“. Прво ми је било комично што сам у такво место упао, но после пар минута свега питао сам се, крајње озбиљан: какав је живот иза тих зидова? Чиме се бави тај неко тамо, како ли изгледа, је ли ми сличан? Да ли је срећнији он или ја? Е мој Бленто, пријатељу стари, што вазда спаваш и главу не мучиш наглабањима о смислу живота, да ми је знати шта ти је требао за сапутника овакав романтичар? *Weltschmerz*, Атлант, соха небеска, како се почне